

Ačkoli se na území dnešní Ostravy nalézalo osídlení již v období mladšího paleolitu, jde o město s relativně mělkým historickým ukotvením, jehož význam strmě narostl až v souvislosti s těžbou černého uhlí v 19. století. Zdejšímu podloží tak spíše než archeologické výkopy, odkrývající složitou stratigrafii kulturních a historických sedimentů, vévodí těžní jámy a štoly.

Instalace Lukáše Hájka proto může na daném místě vyvolávat poněkud ambivalentní pocity. Její podoba totiž morfologicky odkazuje právě na archeologická naleziště. Autorovou snahou však není primárně vytvořit falešnou situaci archeologického průzkumu na místě s omezenou historickou pamětí. Místně specifickou instalaci, situovanou na jednu z četných travnatých ploch v centru města, chápe spíše jako „sochu naruby“, zasazenou do země. Veden touto představou také posiluje formální a estetické atributy běžného výkopu a rozehrává téměř konstruktivisticky vyváženou kompozici podpořenou vizuálními stimuly v podobě obkladů jeho stěn, měřících nástrojů, geodetických tyčí či simulací ve výkopu obnažených tvarů potrubí inženýrských sítí.

Tomáš Knoflíček